

ŽENY U PRAMENE VÍRY

(Krnov, 5.4.2026, Velikonoční neděle)

I.čtení: proroctví Izajášovo 53, 1-12

II.čtení: Evangelium podle Jana 20, 1-18

Četl jsem před časem zajímavou statistiku o tom, jak v evropských zemích je náboženství, víra a udržování církevní a charitativní činnosti v první řadě záležitostí žen (na rozdíl od politických stran nebo odborů, které jsou skoro výlučně doménou mužů – bez ohledu na emancipaci:-). Nevím, je-li to dáno zvláštním ženským nadáním nebo mužskou nechápavostí; je také zajímavé, že ve zbytku světa tomu tak zdaleka není. Ale to není pro dnešní den tolik podstatné.

Dneska si můžeme všimnout, že už v evangeliích mají ženy po vzkříšení Ježíšově velmi významnou roli. Do Ježíšovy smrti se mluví hlavně o učednících a jen okrajově jsou zmíněny například Ježíšova matka Marie nebo ženy, které učedníky doprovázely a staraly se o ně.

Až pod křížem, odkud se učedníci aktivisté rozprchnou ve strachu před tím, že by si úřady mohly všimnout i jich, až pod křížem potkáváme silnou skupinu žen.

Například podle Lukáše jsou ženy jedinými, s kým Ježíš mezi svým zatčením mluví, když jim říká, ať pláčou nad sebou a ne nad ním a přemýšlejí, co se asi stane se suchými stromy, když se toto děje se zeleným. Při ukřižování je ve všech evangeliích zmíněn jeden jediný učedník, totiž Jan, zatímco všechna mluví o přítomných ženách, a dokonce je známe i jmény.

Jediní muži, kteří si všimnou Ježíše po Jeho smrti, jsou tajní učedníci Josef z Arimatie a Nikodém, zatímco ženy všechny pečlivě sledují, kam je Ježíšovo tělo ukládáno, aby mohly po skončení svátečních obřadů přijít a důstojně se s Pánem rozloučit.

Možná můžeme připustit, že mužům skutečně hrozilo mnohem větší nebezpečí od úřadů než ženám a že starost o mrtvé patřila k tradičním povinnostem žen, ale stejně je tady pozoruhodný obrácený nepoměr mezi aktivitou mužů a žen.

Mužů, kteří uvažují v kategoriích politických nebo věroučných sporů a důsledků... a žen, které vyjadřují svůj smutek a lásku.

Stejně to vidíme v tom přečteném oddíle:

První, kdo jde ke hrobu a zjistí, že je otevřený, je Marie Magdalská. Vyděšená představou, že jim někdo Ježíšovo tělo ukradl, utíká to sdělit učedníkům. Petr a Jan běží ke hrobu, Jan je mladší a rychlejší, takže dorazí první, ale netroufá si vejít dovnitř, jen nakoukne. Petr vpadne dovnitř a vidí prázdnou a uklizenou...

Oba – když vidí a racionálně vyhodnotí, že tady už nic nenadělají – se vracejí zpátky a přemýšlejí nad tím, co se asi stalo. Čteme, že ten druhý učedník – podle tradice právě apoštol Jan – na základě toho, co viděl, uvěřil v Ježíšovo vzkříšení.

Marie opět jedná jinak. Bloumá ve svém smutku okolo a uvidí nejprve anděly, a pak samotného Ježíše... ovšem nejdřív ho nepozná. Jak by mohla – není na nic takového připravená, nikdy o ničem takovém neslyšela – osobně viděla Ježíše umírat, jak by mohla očekávat, že je naživu?

Proto se mu svěřuje: „Někdo mi ukradl mého Pána... a jestli jsi ho odnesl ty, řekni mi, kde ho najdu...“

Hledá zoufale toho, na kterém jí tolik záleželo...

Teprve, když ji Ježíš osloví jménem, poznává ho. Teprve toto oslovení jí otevře oči, doslova ji dovede k obrácení. Najednou pochopí, že Ježíš žije, že Ježíš je nezklamal a neopustil, ale zůstane s nimi i dále.

Marie je první, komu je dáno Ježíše po vzkříšení spatřit osobně. Ten druhý učedník uvěřil, aniž by viděl, Marii její láska ke Kristu dala privilegium se s ním osobně setkat.

V žádném případě bych nechtěl, aby se tento příběh stal podnětem k nějakému štenkrování mezi muži a ženami, kdo vlastně víc rozumí Ježíši nebo má větší cit pro víru nebo něco takového. Myslím, že podstatné je to, abychom si vzali příklad právě z Marie a její lásky k Ježíši a pochopili, že takováto touha může být vyslyšena a i my se můžeme setkat s Ježíšem, který vstupuje do naší všednosti, do našich životů a do našich smutků. A na druhou stranu abychom si vzali příklad také z onoho druhého učedníka, který možná neviděl zdaleka tolik, ale odvážil se uvěřit Ježíšovu vzkříšení.

Pane náš,

Děkujeme Ti za Tvé vzkříšení,

Které prolomilo vládu smrti a hříchu.

Děkujeme Ti za Tvé vzkříšení,

Které nám dává naději na věčný život

V radosti, pokoji, Pravdě a lásce.

Prosíme Tě, pomoz nám,

Ať dokážeme pochopit celý dosah Tvého vzkříšení,

ať žijeme z moci Tvého vzkříšení

a ať i druhým můžeme předat tu dobrou zprávu

o tom, že jsi živý,

že jsi s námi až do posledního dne

a že se jednou vrátíš

A Tvé Království nastane v plnosti a slávě.

AMEN!